

POWODNIK (2) *sb m*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w powodny).

sg A powodnika (2). ◇ [I powodniki(e)m.]

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu, Linde XVII w. (z Cn).

1. *Sprawca, stwórca czegoś, ten, kto coś zrobił lub stworzył [czego] (1) : Krol Mácedońki Filip/ [...] ktory otoczywłzy Miáfto Máthone/ był od tych ktorzy Miáftá bronili w oko ftrzałą poftrzelony [...] gdy obywátele onego Miáftá o pokoy żądáli/ [...] pozwolił go/ á o powodniká oney fwey rány nic fie nie dowiedował *Phil M2*; [Tu oto oba Apoftólowie onego człowieká z Máriey vrodzonego [...] Pánem sławnym/ y powodnikiem (lub náczałnikiem) żywotá/ zowá *BudArt R2*].*

2. *Ten, od którego ktoś się wywodzi, przodek, protoplasta rodu [czego] (1) : kthory [*Lizander, hetman lacedemoński*] [...] gdy częścicy zdráda á chytrófcia rzeczy odpráwował/ był y od fwoich powinnych ftofowan/ że fie od *Herkulefá*/ ktorego rodzáiu fwego zá powodniká miał/ wyrodził. *Phil P3*.*

Synonimy: 1. dawca, naczałnik, podawca, rozdawca, sprawca, stworca, stworzyciel, szafarz, tworca.

Cf POWODCA

MFr